

terwijl naar een ontwerp van denzelfde geschilderd werd een Zinnebeeldig tafereel ter nagedachtenis van Paus Pius VI, dat in 1806 door L. Portman in prent gebracht werd.

Na de gewijde en allegorische onderwerpen, die door hun aard niet ver van het groot-historieel staan, volge thans nog een stuk, dat, als vertegenwoordigende de *histoire contemporaine*, wellicht hier het best valt in te voegen. Het is het in 1795 geschilderde Afscheid van Daendels en Krayenhoff (Rijks-Museum), zich afspelend in de entourage van een wintersch dorp, dat van de hand van Van Drielst is. Voor de authenticiteit der koppen kan pleiten, dat er een portrettekening van Daendels door De Lelie bestaat, die in 1823 in de veiling Bernardus Boele alhier voorkwam. Het onopvallend schilderijtje, dat niettemin vele goede hoedanigheden heeft, mag een merkwaardigheid heeten, in zooverre het, lang geschilderd voordat P. G. van Os het zijn tafereelen van het beleg van Naarden had gedaan, een der vroegste voorloopers is van een tak van het historische genre, dat zich lange jaren in hoog aanzien zou verheugen.

Wij zouden intusschen de kans loopen, den auteur voor zijn werk te vergeten. Na het voorgaande moge het gebleken zijn, dat hij van den aanvang zijner vestiging in de Amstelstad af de omstandigheden zeker niet tegen zich heeft gehad. Als portrettist in de eerste stad des lands in zekeren zin een bijna monopolistische positie in te nemen mocht reeds een speling van het toeval heeten, die den jongen kunstenaar, meer nog dan hoeveel aanleg ook voor het vak, een belangrijke steun geweest is. Hij vindt bovendien beschermers als Gildemeester en Brentano en het behoeft geen verwondering te baren als de necrologie, in de verslagen van het Instituut, zegt, dat De Lelie met het schilderen van portretten en andere stukken een ruim bestaan vond. De onbekrompenheid, waarmee hij Felix Meritis gedenkt, legt er een welsprekend getuigenis van af. „Opgeklaard van verstand en van opregten inborst”, noemt even gemelde necrologie hem, „(zijn) omgang aangenaam en onderhoudend”. Het kan slechts vriendschapsbanden versterkt hebben, die hem ongetwijfeld met velen verbonden. Zijn portretten van W. Hendriks en G. van Rooyen zullen wel aan dergelijke betrekkingen ontsproten zijn. In het album amicorum van H. van Cranenburgh (Akademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam) ontbreekt hij niet en meer dan louter zakelijke verhouding zal men ook wel mogen aannemen als hij zijn penseel leent voor de stoffage van werk van collega's, ter zake reeds gememo-reerd, als C. L. Hansen, N. Baur, E. van Drielst en wellicht anderen nog. Zal zijn huis gefrequiteerd zijn door familie en vrienden, zijn atelier werd het door leerlingen en jongelieden, voor wie de schilder zich interesseerde. Bepaaldelijk als zijn leerlingen worden genoemd zijn in 1788 geboren zoon Jan, verder J. A. Daiwaille, de tweede zoon van den